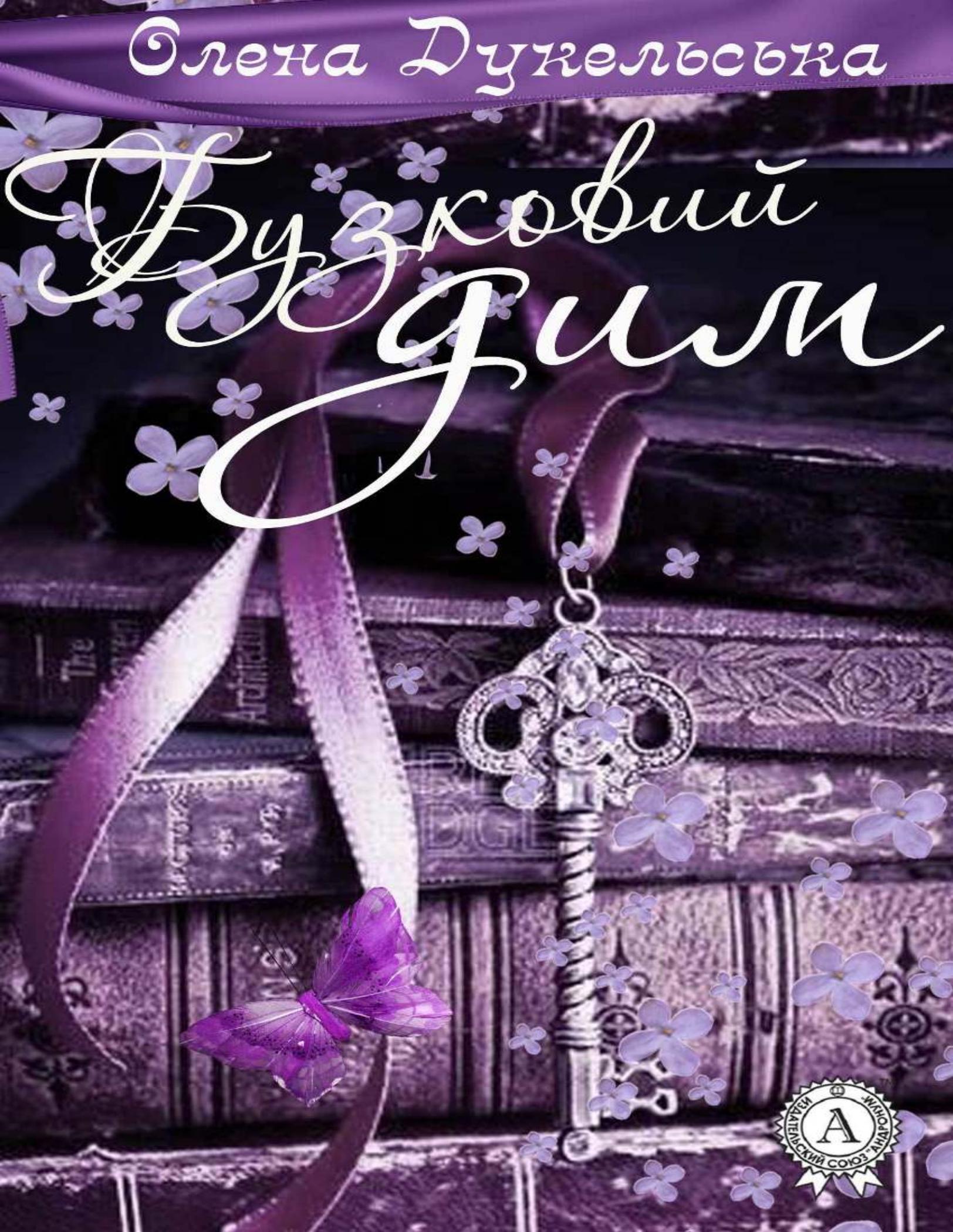

Олена Дукельська

Бузковий Гімн

**Олена Дукельска
Бузковий дим**

Помилка Принцеси Ночі

Коли всі люди на землі заснули, Принцеса Ночі попрямувала в одну з кімнат королівського замку, щоб зайнятися ворожінням. Принцесі тільки виповнилося сімнадцять років, і їй дуже хотілося дізнатися, хто стане її судженим.

Фрейліни боязко нагадали їй Високості, що батьки категорично заборонили їй заглядати в своє майбутнє. Король ночі і Королева зірок лише приступили до виконання своїх прямих королівських обов'язків. Вони наповнювали ніч ароматами трав і яскравим сяянням зірок. А їх юна дочка зважилася без дозволу проникнути в дивну, ваблячу кімнату, куди її пускали лише під наглядом дорослих.

Марно фрейліни намагалися утримати Принцесу Ночі від необачного кроку. Спадкоємиця престолу сміливо відкрила заборонені двері. Дівчина опинилась в тісній, заставленій всілякими предметами кімнаті. Вона підійшла до кришталевої етажерки і узяла в руки дивну сріблясту кулю, яка переливалася зсередини, немов бензинова калюжа на сонці. У цій чарівній кулі зберігався еліксир, випивши який, можна було побачити грядущі події. Для цього тричі необхідно було виголосити страшне чаклунське закляття і випити чарівну рідину залпом. Принцеса старанно промовила жахливі слова, лише одного разу затнувшись, і випила еліксир. Що вона дізналась залишилося для всіх загадкою. Але з того фатального дня юна, життєрадісна Принцеса засумувала і стала чахнути.

Кого лише не запрошували невтішні батьки до Принцеси. Кращі блазні і веселуни королівства намагалися розвеселити дівчину. Знамениті знахарі і імениті лікарі прописували їй рідкісне, але даремне зілля та ліки. Засмучені мати і батько прагнули не покидати замок, боячись залишити дочку наодинці з її сумними думками. На землі встановилися темні ночі, повні страшних і дивних звуків. Смуток розлився над світом.

І ось одного дня в замок прибув Лицар Ранкової Зорі та попросив дозволу побачити хвору принцесу. Король ночі подумав, що це добрий знак. Безжурний, золотокудрий Лицар зможе допомогти його доньці. Лицаря з шаною і великою обережністю провели в спальню Принцеси, звідки вона давно вже не виходила.

Коли сяння променистої посмішки Лицаря Ранкової Зорі освітило кімнату і торкнулося блідої шкіри Принцеси, вона розплющила свої дивні чорні очі і з надією поглянула на прекрасного парубка.

– Незрівнянна дочка ночі, що сталося? Чим можу я допомогти? – Звернувся з повагою Лицар. – Я почув твій відчайдушний заклик і мчався сюди, підганяючи хмари так, що на землю обрушилися небувалі зливи і град.

– Зловісне майбутнє чекає всіх, – слабким голосом вимовила Принцеса. – З хаосу з тьми відроджується Імператор Безодні. Він має намір правити світом, і я побачила, як він веде мене до віттаря.

– Це неможливо, чудесна Принцеса. Всім відомо, що Імператор Безодні заточений в своїй печері тисячі років тому. І давно ніхто не чув про нього, – вигукнув здивований Лицар.

– Ти ж знаєш, що Імператора заточили там за допомогою потужного закляття. Я нещодавно зробила страшну провину: по дурості своїй вирішила заглянути в майбутнє. Прошепотівши заклинання, неправильно виголосила єдине слово, і це перетворило час і простір. Зникли перешкоди для Імператора Безодні. До його повного звільнення залишилося зовсім небагато. І у вдячність за своє позбавлення він захоче на мені одружитися.

– Що ти наробила, нетямуща Принцеса? Чому ти так довго мовчала?

– Мені було соромно признатися в скоєному. Але біда така близька і неминуча, що мовчати більше я не можу. У одному зі своїх віщих снів я побачила тебе, Лицар Ранкової Зорі, і хоч раніше ми ніколи не зустрічалися, мені приснилося, що ти зможеш здолати Імператора Безодні.

– Принцеса знадобиться вся моя мужність, а також твоя допомога.

– Я готова на все, щоб виправити свою безглузду помилку.

– Я негайно відправлюся до Старійшин за порадою, а ти оповісти всіх про небезпеку, що насувається. Якщо раптом я не встигну повернутися до того моменту, коли Імператор Безодні поведе тебе до вітваря, просто тричі скажи йому: «Ні». Чи вистачить у тебе мужності, Принцеса?

– Обіцяю тобі, що зроблю це.

– Багато хто здійснює помилки, Принцеса, але не всі намагаються їх виправити. Ось тобі каблучка з моєї руки. Якщо тричі обернеш її на пальці, то перетворишся на голубку. Я знайду тебе серед мільйонів голубок на землі, і ми будемо щасливі разом.

– Я чекатиму на тебе Лицар Ранкової Зорі. А тепер поспіши до Старійшин і візьми мій шарф. Він допоможе тобі в біді.

Лицар Ранкової Зорі негайно відправився до краю Всесвіту, де мешкали Старійшини. Багато днів йому довелося добиратися туди, не порахувати хмар, які він загнав до останньої краплі, не одну пару чарівних чобіт він зносив по дорозі, перш ніж добрався до воріт Пам'яті.

Пройти крізь ці ворота спроможний був лише той, хто дійсно потребував ради Старійшин, і чия рішучість була настільки велика, що він не боявся з'явитися перед ними. Інакше ворота забирали в бідолахи його пам'ять.

Лицар спокійно пройшов крізь жахливі ворота і опинився біля озера Безмовності. На березі водоймища сиділи нещасні, що прийшли сюди з цікавості або погорди. Тепер втративши пам'ять, вони виливали свій жаль перед безтурботними водами озера. Їх слова зливалися з шепотом хвиль і втрачалися в прибережному піску.

Парубок розв'язав шарф Принцеси ночі і по ньому, як по мосту перейшов на інший берег. Тут тягнувся дивний сад, повний чарівних дерев і дивовижних птахів. М'яка трава кликала прилягти і забути всі турботи. Втоmlений Лицар насилу стримався від спокуси. Він лише злегка забарився біля дивовижного фонтану Безмовності,

струмені якого переливалися смарагдовими і рожевими кольорами, народжуючи веселку. Довкола фонтану лежали декілька чоловік, не в силах відірвати свій погляд від чудових картин, які створювали бризки. Шум води зачаровував, заспокоював і обіцяв вічне блаженство. Але думка про те, що Імператор Безодні може захопити світ і перетворити все квітуче і живе в пісок біля своїх ніг, не давала Лицареві спокою. Він обігнув фонтан і попрямував далі.

Нарешті сад закінчився, і широке поле відкрилося погляду Лицаря. В центрі поля біля Вогню Вічності сиділи Старійшини. Три убілених сивиною старих, трьома палицями ворушили вугілля вогню і вели неспішну бесіду.

Парубок шанобливо поклонився Старійшинам, і вони запросили його підійти ближче.

– Ми знаємо, навіщо ти прийшов, Лицар Ранкової Зорі, – звернувся до нього перший.

– Доки ти добирався сюди, Імператор Безодні захопив вже чверть світу, і сила його зростає з кожним днем, – промовив другий.

– Але ти зможеш його здолати, – підбадьорив Лицаря третій.

– Тобі потрібно набрати води з Фонтану Заспокоєння, узяти вугілля з Вогню Вічності і пісок з берега Озера Безмовності, – роз'яснив перший.

– Виклич на бій Імператора Безодні. Якщо ти зможеш витримати погляд його жахливих очей і відбити удари його безжалісного меча, то знайшовши момент, кинь жменю піску йому в обличчя, – продовжив другий.

– Вихор безумства охопить Імператора, тобі необхідно обійти довкола нього, виливаючи воду з Фонтану Заспокоєння. Коли коло замкнеться, він замре на мить, негайно приклади вугілля до його ніг. Полум'я Вогню Вічності охопить Імператора, і поєдинок буде виграний тобою. Використовуй шарф Принцеси, як захист під час битви, бо кращий наш захист – це любов, – закінчив третій.

– По дорозі назад збери в саду плоди чарівних дерев, коли вийдеш за Ворота пам'яті, з'їш їх. Вони допоможуть тобі швидше

повернутися назад, – порадив перший Старійшина.

– Якщо Принцеса ночі зуміє додержати свого слова, не злякавшись натиску Імператора Безодні, Світ можливо врятувати, – хором сказали старі на останок.

Лицар ретельно виконав ради Старійшин: він узяв вугілля з Вогню Вічності, зібрав пісок з берега Озера Безмовності та наповнив флягу водою з Фонтану Заспокоєння. Опинившись за Воротами Пам'яті, Лицар з'їв один з чарівних плодів, і перенісся у просторі та часі.

Тим часом Імператор Безодні вже дістався до замку Принцеси Ночі. Ніхто не зміг встояти під його спопеляючим поглядом. Марно про цю страшну небезпеку Принцеса всіх оповістила заздалегідь. В світі не знайшлося нікого, хто б знайшов сили битися зі всемогутнім володарем тьми. Він захоплював королівства і князівства, країни і держави, перетворюючи їх на мертву пустелю. Адже лицарі і королі, простолюдни і князі – всі покійно схиляли голову перед ним.

Настав день коли Імператор Безодні з'явився перед Принцесою Ночі. Змахнувши підлогами величезного чорного плаща, він протягнув руки до Принцеси зі словами:

– Дякую дочка ночі, за допомогу в моєму визволенні. Ти гідна стати Імператрицею Порожнечі.

– Але як же можна правити нічим? – з трепетом запитали дівчина.

– Ти навчишся, Принцеса, слідуй за мною, – наказав Імператор.

І страшне передбачення збулося Імператор Безодні повів Принцесу Ночі до Вівтаря. Їх дорога була усипана пилом, вітер безжалісно тіпав дорогий одяг і розвівав волосся у них на головах. Страшне завивання пустощі супроводжувало їх дорогу.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

Олена Дукельська

Будзковий Дил

